

Bred
Banana

ตำรารัก
ยอดพรุ

รวมแพง

ตำราวิทยอดนุ

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN (e-book) 978-616-312-267-4

จัดจำหน่ายอีบุ๊ค พฤศจิกายน 2558

ราคา 175 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

บรรณาธิการบริหาร กวียา แนวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม สรชา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วัฒนพรรณ ใส่นุช

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

ผู้จัดทำ

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สำนักพิมพ์ฟิสิกส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดผลงานเล่มใหม่ของ รอมแพง ก็ได้ฤกษ์ตัดสายสะดือแล้ว นิยายชุดตำรารัก ผู้อ่านสามารถอ่านแยกเล่มได้ค่ะ ในเล่มแรกนี้ **ตำรารัก-ยอดพญ** ก็จะเป็นเรื่องราวของยอดพญแฝดคนน้อง ส่วนเล่มต่อไปก็คือ **ตำรา-รักยอดดวงใจ** ก็จะเป็นเรื่องของแฝดคนพี่ค่ะ

เมื่อถึงคราวสองสาวแฝดคนละฝาอย่าง ยอดดวงใจ และ ยอดพญ ต้องถูกคุณป้าผู้หวังดีจับคลุมถุงชนเข้าให้ งานนี้คุณป้าลือกเป้าหมายไปที่แฝดคนน้องก่อน ด้วยเห็นว่ายอดพญดูจะหัวอ่อนกว่าพี่สาว แต่สาวเจ้า กลับเก็บเสื้อผ้าหนีไปอยู่กับเพื่อนที่บ้านไร่สายสุดาเพื่อลี้ภัยชั่วคราว ทว่า... การลี้ภัยครั้งนี้ของยอดพญ นอกจากได้ที่พักฟรี อาหารฟรี และบรรยากาศ สุดเลิศสำหรับการทำงานเขียนนิยายแล้ว ยังมีวายต้องมาพัวพันกับการ จับคู่ของสาว ๆ กับหลานชายเจ้าของไร่แห่งนี้อีกด้วย

หวังว่าการลี้ภัยของยอดพญในครั้งนี้จะไม่เป็นการหนีเสือปะจระเข้ หรอกนะ

กองบรรณาธิการ

พฤศจิกายน 2558

คุยกับผู้เขียน

นิยายเรื่องนี้เกิดจากการที่เป็นคนชอบดูเรียลลิตี้ต่างๆ และมีความประทับใจในนักล่าฝันหลายๆ คนด้วยกัน เรียกได้ว่าเป็นแฟนพันธุ์แท้เลยก็ว่าได้ หลังจากได้รับทราบมาว่ารายการที่ชื่นชอบกำลังจะปิดตัวลงและมีรายการอื่นมาแทนก็เลยเกิดความคิดอยากลองแต่งนิยายสักเรื่องที่ดำเนินเรื่องไปตามความคิดเราแต่ยกเอาคาแรกเตอร์บางส่วนของนักล่าฝันเอามาเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักล่าฝันซีซั่นที่ 9 ซึ่งนับได้ว่าเป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้เกิดนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา นอกจากนั้นยังเพื่อเป็นที่ระลึกกับตัวเองที่เคยโหวตนักล่าฝันอย่างบ้าคลั่ง^^ แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หยิบยกมาทั้งหมดจัดมาเพียงผิวๆ เท่านั้นนะคะ เนื้อหาและคำพูดของตัวละครจึงเป็นเพียงจินตนาการของผู้เขียนเท่านั้นค่ะ หวังว่าผู้อ่านคงจะได้รับอรรถรสจากนิยายเรื่องนี้ไม่มากนักฮะ

ขอบคุณค่ะ

รวมแพง

ตอนที่

บ้านสองชั้นหลังน้อยตั้งอยู่ท่ามกลางต้นไม้ใหญ่ สนามหญ้าตัดเรียบเสมอกันสีเขียวขจีชวนมอง ไม้ดอกและไม้ประดับสีสันสดใสถูกปลูกไว้อย่างเป็นหมวดหมู่ หากที่โดดเด่นที่สุดคือดอกมะลิสีขาวที่ออกดอกพราวไปทั่วกลุ่มพุ่มแนวยาวแทบจะรอบบ้านรวมไปถึงใกล้หน้าต่างที่เปิดกว้าง ลมที่พัดเอื่อยเป็นระยะส่งให้กลิ่นรยระรื่นหอมพุ่งเข้าไปในตัวบ้านแว่วเสียงหัวเราะจากภายในบ้านหลังนั้นดังออกมาเป็นระยะ

หญิงสาวสองคนกำลังนั่งดูภาพในโน้ตบุ๊กซึ่งเป็นหน้าเว็บที่สามารถเข้าไปดูคลิปวิดีโอได้อย่างสะดวก ในคลิปมีนักแสดงนำกำลังวาดฝีไม้ลายมือในการแสดงอย่างเข้มข้น คันอารมณ์ด้วยตัวประกอบที่มาช่วยผ่อนคลายเรื่องราวของละครที่ค่อนข้างเป็นแนวดราม่าน้ำตาไหลพราว

เพียงครู่เดียวเสียงหัวเราะก็กลายเป็นเสียงระอื้น กระดาษทิชชูถูกสองสาวดึงมาซับน้ำตาเช็ดน้ำมูกกันบ่อยๆ ทุกสิ่งล้วนมาจากเรื่องราวบนหน้าจอทั้งสิ้น ก่อนจะจบด้วยเสียงถอนใจเฮือกอย่างพร้อมเพรียงกันเมื่อเรื่องราวที่ได้ดูจบลง

“พีตาล ใจตั้งใจแล้วแหละถ้าไม่ได้แบบพีคิม วณัส ใจจะไม่แต่งงาน” น้ำเสียงจริงจังของหญิงสาวร่างบอบบาง ทำให้ยอดดวงใจหัวเราะซ้ำใน

ความคลั่งไคล้เต็มพิกัดของน้องสาวที่ยังคงทำหน้าที่ช่างทำหน้าชาบซึ่งและปลื้มเปรมเต็มพิกัดอยู่หน้าจอไนต์บุ๊ก แต่ก็ต้องยอมรับว่ามีใช้เพียงแค่รูปลักษณะที่โดดเด่น การแสดงที่เร้าใจทุกท่วงท่าก็ชวนฝัน จนตัวเธอเองก็เคลิ้มมีใสน้อยในเสน่ห์ที่มากมายของนักแสดงหนุ่มที่พวกเธอเพิ่งดูละครของเขาจบไปหมาดๆ

“เป็นเอามากนะยายไผ่ แล้ววันนี้ไม่ออกไปไหนหรือถึงได้มาดูละครกับพี่ได้”

“แหม...พี่ตาล เราก็ก็นั่งพักบ้างสิ” กล่าวจบหญิงสาวก็พลิกกายนอนลงบนโซฟาตัวใหญ่พร้อมดึงหมอนอิงมาหนุนนอนมองพี่สาวที่ยังคงนั่งจ้องหน้าจอนีตบุ๊กซึ่งแสดงภาพนักแสดงหนุ่มที่ทั้งคู่ต่างชื่นชอบ

“เออดีเลย ค็นั้นไปเปรี้ยวกันไหม ไม่ได้เกี่ยวกับสองคนพี่น้องนานแล้วนะยายไผ่” ตั้งแต่ยอดดวงใจได้ค้นพบความสามารถใหม่ของตัวเธอนั้นคือการกดชัตเตอร์บันทึกภาพสถานที่ที่ตนได้พบพาน จนมีฝีมือพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วหญิงสาวก็แทบอยู่ไม่ติดบ้าน ไม่ตะลอนไปกับค่ายต่างๆ ก๊วนเวียนไปค้างคืนตามสถานที่ท่องเที่ยวใกล้กรุง

ยอดดวงใจเคยชักชวนน้องสาวหลายต่อหลายครั้งเพื่อว่าน้องสาวสุดที่รักจะได้ค้นพบความสุขแบบง่ายๆ อย่างที่เธอได้ประสบมา ทว่ายอดพธูกลับไม่ค่อยสนใจนัก ส่วนหนึ่งนั้นเป็นเพราะยอดพธูเป็นคนติดบ้านอีกทั้งมีการงานที่หากไฟกำลังมากก็ไม่อยากขยับตัวไปไหน การสร้างอารมณ์ในการเขียนหนังสือมิใช่ว่าจะเกิดขึ้นได้ง่ายๆ ดังนั้น เมื่อเกิดขึ้นแล้วหญิงสาวจึงอยากจดจ่ออยู่กับอารมณ์นั้นให้นานที่สุด

สองสาวพี่น้องที่หน้าตา รูปร่าง ผิดกันไกลทั้งที่เกิดห่างกันเพียงไม่กี่นาทียุ่ด้วยความที่เป็นแฝดไข่คนละใบ แต่ก็สนิทสนมกันอย่งยที่สุดหลังจากที่ได้แยกออกมาจากครอบครัวใหญ่ด้วยความเจ็บช้ำใจกันทั้งคู่ ด้วยความที่

เป็นลูกสาวฝาแฝดในครอบครัวที่เห็นความสำคัญของลูกชายมากกว่า ลูกสาวทำให้คนทั้งคู่ต่างเห็นอกเห็นใจกัน คอยดูแลซึ่งกันและกัน จนผูกพันกันเสียยิ่งกว่าพี่น้องคนอื่นในบ้าน

ถึงแม้ว่าป้ากับแม่จะไม่ค่อยอิจฉาซึ่งชอบกับลูกสาวมากนัก แต่ก็ยินยอมซื้อที่ดินผืนเล็กแถบชานเมืองและสร้างบ้านหลังเล็กหนึ่งหลังให้กับลูกสาวทั้งสองคน โดยยื่นคำขาดว่าทั้งคู่จะได้รับเพียงเท่านั้นหากจะแยกไปอยู่กันตามลำพัง ในขณะที่พี่ชายได้รับทรัพย์สินที่มากกว่าเกือบสองเท่าในคราวเดียวกัน อีกทั้งยังจะได้เพิ่มขึ้นอีกมากมายในอนาคต

ทั้งยอจดพอใจและยอจดพญายุติกับชนชั้นทางเพศที่แตกต่างกันมาตั้งแต่เด็กจึงได้แต่ถอนหายใจ พร้อมกับตั้งปณิธานไว้ว่านอกจากสิ่งที่บิดามารดาได้มอบให้แล้วจะไม่ยอมรับขอสิ่งใดจากพวกท่านอีกเลย แต่ถ้าพวกท่านจะให้เพิ่มพวกเธอก็ไม่ขัด พวกเธอทั้งคู่จะต้องอยู่ได้และอยู่อย่างดี ไม่เป็นเหมือนสัวมตั้งอยู่หน้าบ้านโชยกลิ่นอันไม่พึงปรารถนาเหมือนที่ป้า หรือญาติๆ ในตระกูลเคยปรามาสไว้

ลูกหลานที่เป็นผู้หญิงทุกคนในตระกูลนี้ย่อมรู้ดีถึงการเหลื่อมล้ำทางสังคมระหว่างสองเพศ แม้ทั้งคู่จะทราบดีว่าทั้งป้าและแม่ต่างก็รักพวกเธอในฐานะที่เป็นลูกของท่านที่เลี้ยงดูมาแต่ชัณแต่อก หากแต่อย่าได้ทำตัวเทียบพี่ชายบังเกิดเกล้าให้เข้าใจ เพราะไม่มีวันเป็นไปได้ ถ้าหน้าตาของเธอทั้งสองคนไม่ละม้ายบิดาและมารดาถึงขนาดเรียกได้ว่าสำเนาถูกต้อง พวกเธอคงคิดว่าตนเองเป็นลูกที่ถูกขอมาเลี้ยงเสียมากกว่าลูกแท้ๆ อย่างแน่นอน

“เที่ยวก๊อเคะนะพี่ตาล แต่ตอนนี้เฝ้านอนนอนเขาแรงก่อนดึกว่า เมื่อคืนปั่นต้นฉบับตอนจบเสร็จเกือบเช้า เอ้อ...สบายดีจริงๆ เลย” โชพาหน่งที่นุ่มและกว้างทำให้ยอจดพญูออกท่าทางนอนเคลงไม่แคร์ใคร หญิงสาวบิด

กายเป็นแนวที่เกียจอย่างเต็มที่ ก่อนจะคว้าเอานิตยสารบนโต๊ะมาเปิดดู พร้อมส่งเสียงร้องว่าอย่างถูกใจ

“นี่พี่ตาลซื้อใหม่มาหรือ มีพี่คิมด้วย”

“ແຂງລະ” รสนิยมความชอบของสองสาวไม่ห่างกันไกลนัก ทั้งการดูหนังดูละครรวมไปถึงสเปกของผู้ชายในฝัน

“ไผ่ละอยากเจอพี่คิมตัวเป็นๆ จริงๆ เลย ไม่รู้ว่ามีนิสัยจะดีอย่างไรบ้างหน้าตาหรือเปล่า” ยอดพธูนำเอาภาพหน้าสี่สีใหญ่โตนั้นขึ้นมาแนบออกอย่างชื่นอกชื่นใจ

“ขออย่าให้เป็นเหมือนพี่ของพวกเราก็พอ ต่อให้หล่อพล่งพล่านแค่ไหนก็ไม่เอาหรอก” ยอดดวงใจพูดถึงยอดตระกูลพี่ชายคนโต พลางเก็บเอกสารบัญชีที่นำกลับมาทำที่บ้านวางซุกไว้บนชั้นวาง ก่อนจะยื่นเอกสารที่น้องสาวต้องการใช้ในการค้นคว้าเรื่องที่กำลังจะเขียนให้คนที่ยังคงเพ้อไม่เลิก

“เดี๋ยวก็ได้เดินทางไปบ้านอีกหรือ เอาไปเก็บให้ดีสิยาไผ่”

“คร้าบผม” ยอดพธูรับคำพลางวางนิตยสารลงตรงหน้า ก่อนจะยื่นมือไปรับเอกสารมานั่งเรียงให้เป็นระเบียบเพื่อให้ง่ายต่อการหยิบมาใช้ แล้วจึงเดินไปยังโต๊ะทำงานของตนที่จัดวางให้ตรงกับหน้าต่างเพื่อให้สามารถมองวิวทัศนด้านนอกได้

“บ้านนี้พี่ไฉ่จะเป็นไบบ้างนะ ได้ข่าวจากบ้านดีว่าไม่กลับบ้านเลยนี่”

“ถ้าไม่ไปมาเฝ้า ก็คงอยู่ในบ่อนที่ไหนสักแห่งแน่ๆ เออใช่! วันก่อนบ้านดีไปเที่ยวโรงแรมด้วยละไผ่”

“ไปทำไม ป้ากับแม่ก็สบายดีนี่ เมื่อวานก็เพิ่งคุยกัน”

“บ้านดีนี่ใครสักคนไปกินข้าวที่โรงแรมแถวสำเพ็งนะ แล้วก็ใช้สิทธิ์

พนักงานชั่วคราวของฟ็อกส์ส่วนลดค่าอาหาร พี่ละสงสัยจริงๆ ว่ามันเรื่องอะไรกัน แต่ป้าเขาบอกว่าเดี๋ยวพี่ก็รู้ด้วยละ เสียตายที่วันนั้นต้องรีบปิดรีพอร์ตไม่อย่างนั้นคงได้รู้ไปแอบดูได้” ยอดดวงใจที่รีบจับอบตรวจและทำบัญชีในโรงแรมระดับดาวน้อยดวงอยู่หลายแห่งเอ่ยขึ้นเมื่อนึกขึ้นได้

“หวังว่าจะไม่เกี่ยวกับชีวิตรักของพี่กับไผ่กึนนะ แถวสำเพ็งเสียด้วย”

ยอดพรุพุดแล้วก็เสียววบบในใจ ป้านุติพี่สาวแท้ๆ ของมารดาที่มีชื่อเสียงในการจับคู่หรือหาคู่ให้กับสาว ๆ ในตระกูลของเธอ มีกรรมวิธีพลิกแพลงชนิดที่ว่าแม่สื่อในละครจีนทั้งหลายต้องยอมแพ้ และเธอกับพี่สาวก็ผ่านกรรมวิธีหาคู่จากป้านุติมาแล้วถึงสองครั้งสองคราว ทั้งที่รู้ตัวทันทีและมารู้ตัวในภายหลัง ยิ่งอายุเธอขึ้นเลขสองนำหน้ามาหลายปีโดยไร้แว่เพื่อนชาย ป้านุติก็ดูจะเดือดร้อนเป็นพิเศษ จนแทบจะกระหน่ำผู้ชายที่ป้านุติคิดว่าน่าสนใจมาให้พิจารณา ยอดดวงใจหัวเราะลั่นเมื่อเห็นท่าที่เซ็ดขยายตัวของน้องสาว

“แหม...คุณป้านี้ช่างพยายามดีจริงๆ”

“นั่นนะสิ จะให้ไผ่อยู่เจี๊ยบๆ สบายๆ หนอยก็ไม่ได้”

“คนที่แล้วหมอฟันไซ้ไหม ดืออก รวยจะตาย ทำไม่ไม่หยวนไปล่ะ”

“ยี้...ไม่เอาหรอก ไผ่เพิ่งยี่สิบสี่เองนะ นึกไปก็ขำนะ ไผ่เราถึง ทำไม่ป้านุติถึงได้คะยั้นคะยอให้ไปตรวจฟันนัก ดุตสาห์บอกว่ามีหมอมประจำอยู่แล้วก็ยังคงตื้อให้ไปหาหมอฟันคนนี้ได้ถึงขนาดอาสาพาไป” ยอดพรุพุดพลางหัวเราะเมื่อหวนนึกถึงช่วงเวลานั้น

เธอยินยอมไปตามที่ป้านุติบอก ทั้งที่นึกสงสัยอยู่ไม่น้อย คลินิกแห่งนั้นต้องเดินผ่านย่านที่มีร้านขายผ้าและแผงลอยต่างๆ ที่ยื่นออกมาบริเวณทางเท้า ผู้คนจำนวนไม่น้อยเดินผ่านไปผ่านมาจนบางช่วงถึงกับ

ต้องเบียดเสียดถูกต้องเนื้อตัวกัน บ่านูตีจับข้อมือเธอแน่นเพื่อไม่ให้พลัด
หลงหรืออีกนัยหนึ่งก็เพื่อไม่ได้เธอเฉไฉไปไหนได้

แว่วเสียงโวยวายเบื้องหน้าทำให้ผู้เป็นป้าหยุดชะงักและจับความ
ได้ร่างๆ ว่ามีมิจจาซีพลั้งกระเป่าอยู่แถบนี้ มือที่จับข้อมือหลานสาวจึง
เลื่อนมาจับกระเป่าตัวเองอย่างระแวดระวังอยู่พักใหญ่ หากสายตาก็เหลือบ
กลับมามองหลานสาวบ่อยๆ เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายคลาดไปจากสายตา

เมื่อเดินผ่านช่วงที่เกิดเหตุไปได้สักพัก บ่านูตีจึงคลายใจขึ้นมาเมื่อมา
คว้าข้อมือเล็กบางของหลานสาวอีกครั้ง ผู้คนที่เดินขวัไวกวไปมาเหมือน
จะไม่ได้รับรู้ถึงภพภยที่จะมาถึงตัวได้เพราะอาจจะไม่มีมิจจาซีปะปนอยู่ก็
เป็นได้ หญิงสาวจึงเปิดปากหรือจะพูดให้ถูกคือแหกปากด้วยน้ำเสียงที่ไม่
เบาเลย

‘ระวังคนล้วงกระเปาะ ระวังถูกล้วงกระเปาะนะคะ’ ได้ผลทันตาเห็น
เมื่อผู้คนที่เดินเอื่อยๆ เหยยล่อยช้ายริบจับกระเป่าของตัวเองขึ้นมาอดกั้น
เป็นทิวแถว ยิ่งเห็นภาพก็ยิ่งทำให้หญิงสาวนึกสนุก จึงเดินไปจ้องไปรื้อ
เตือนไปจนคนรอบข้างยกกระเป่ามาอดกั้นพื้บพื้

‘แกจะบ้าหรือยายไผ่’ บ่านูตีหันมาค้อนขำบ่ก่อนจะหยิกหมับเข้าที่
ท่อนแขนของหลานสาวด้วยความหมั่นไส้

‘อูย! เจ็บนะคะคุณป้า นี่เผล่หวังดีจริงๆ นะ จะได้ไม่มีคนตกเป็นเหยื่อ
มิจจาซีฟองะ’ รอยยิ้มทุกซอกซี้ดยังคงค้างอยู่บนใบหน้าไม่ได้หายไปเมื่อ
อดพฤษยกมือขึ้นลูบแขนบริเวณที่ถูกผู้สูงวัยประทุษร้าย

‘แกนี่มันลั่นจริงๆ รีบๆ เดินเข้า ซักว่านี่ประเดี๋ยวคิวจะยาว หมอ
เขาเก่งลูกค้าชมกันให้ชม ตามมาใกล้จะถึงแล้ว’

เดินไปอีกสักพักก็ถึงที่หมาย มืออวบของบ่านูตีผลักประตูกระจก
เข้าไปพร้อมกับที่ทั้งป้าและหลานก็ได้หลุดพ้นจากความร้อนอบอ้าวจาก

ด้านนอก มาพบกับความเย็นฉ่ำของเครื่องปรับอากาศภายในคลินิกหมอ ฟัน มีผู้หญิงวัยกลางคนผิวสองสีตามกริบซึ่งนั่งรออยู่ที่เก้าอี้แม่อีกฝ่าย จะมีกิริยาท่าทางดูดีแต่ก็แลดูประหลาดขอบกล มิหนำซ้ำผู้หญิงคนดังกล่าวยังส่งยิ้มมาให้เธอบ่อยจนเธออดรู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ ไม่ได้ เมื่อเดินเข้าไปในห้องตรวจก็รู้สึกได้ว่าบ้านุ่ดีดูจะลื่นและให้กำลังใจเธอเป็นพิเศษ แม้แต่หมอฟันที่มีมาสักปิดครั้งหน้าก็มีแววตาพิลึกจนน่าสงสัย

จวบจนเธอลงนอนอ้าปากให้คุณหมอตรวจดูฟันก็ยังมิวายได้ยินเสียงพูดคุยกันจากด้านนอกห้องตรวจ เสียดยที่ห้องตรวจปิดประตูกระจกไว้ เสียงพูดคุยที่ลอดเข้ามาในห้องตรวจจึงเบาจนจับความไม่ได้ แถมเธอยังต้องมีส่วนกับการตรวจฟันที่กำลังจะเกิดขึ้นอีก แต่เธอยังจำเสียงทุ้มๆ ของคุณหมอได้ดี

‘ฟันคุณสวยมากดูแลดี ไม่มีหินปูนเท่าไรหรอก ฟันผู้ก็ไม่มี หมอขูดหินปูนให้นิดหน่อยก็คงพอแล้ว’ เมื่อขูดหินปูนเสร็จหมอฟันก็ล้างไม้อัลไมด์มาสักทีปิดครึ่งหน้าออก เผยให้เห็นใบหน้าคมเข้มราวพระเอกหนังแขก ที่สำคัญยังคงมีแววตาพิลึกที่จ้องมองเธออยู่เช่นเดิม จนเธอเลื่อนเปิดประตูกระจกออกมาจึงได้เห็นว่าบ้านุ่ดีกำลังคุยกับผู้หญิงวัยกลางคนที่ดูดีคนนั้นอย่างออกรสออกชาติ

‘อ้าว! เสร็จแล้วหรือยายต้นไม้ ป้าลืมนะนำไปเลย นี่คุณวรรณาเป็นคุณแม่ของคุณหมอปรกฏที่ตรวจฟันให้หนูไงจ๊ะ’

ยอดพญียืนตะลึงตัวแข็งทื่อโหยวนอยู่ในใจว่าตนโดนเข้าอีกแล้ว แต่ก็ยังรับรู้ถึงไออุ่นของคุณหมอที่เดินตามหลังมา หญิงสาวจำได้ว่าตนฝันยิ้มแย้มๆ ให้อีกฝ่ายขณะที่ทำควมเคารพ ก่อนจะก้มหน้าก้มตาอือๆ ออๆ ตามอีกฝ่ายจนออกมาจากคลินิกแห่งนั้น

‘อย่าว่าอย่างโน้นอย่างนี้เลยนะยายต้นไม้ แก่นะอายุอานามก็

เหมาะสมแล้วจะมาหัวใจเย็นอยู่ได้ยังไง ลูกสาวหลานสาวคนอื่นเรียนจบ
ปั๊บก็มีแฟนมีสามีมีลูกมีเต๋ากันไปเกือบหมดแล้ว หมอปรกณนี่ก็น้ำตาน้ำ
เอ็นดู แก่ไม่สนใจเขาบ้างเลยหรือไง'

'คุณป้าคะ คนนะคะไม่ใช่ผักไม่ใช่ปลาที่ซู้ๆ แล้วจะได้เลย และใช้ว่า
หนูเลือกเขาแล้วเขาจะเลือกหนูด้วย อีกอย่างมันพิลึกกะคะคุณป้า ให้นู
ไปอ้าปากยิงฟันโชว์ลูกกระเดือกให้ผู้ชายดูเพื่อดูตัว...' ยอดพธูพยายาม
แย่งเสียงเบาด้วยความเกรงอกเกรงใจญาติผู้ใหญ่

'ป้าเองก็ไม่อยากทำอย่างนี้ แต่ถ้าให้เป็นอย่างคราวก่อนก็ไม่ไหว
แก้ทำป้าเสียหน้าจนไม่มีดี ทำตัวที่อ้อมแอ้มไม่เห็นเหมือนนิยายที่ตัวเอง
เขียนเอาซะเลย' ผู้เป็นป้ากล่าวถึงการจับคู่ครั้งแรกกับก้านคนดังที่เป็น
พ่อม่ายเมียตาย และมีลูกติดสุดเฮี้ยวเปรี๊ยะจัด

'ป้าอ่านนิยายของไผ่ด้วยหรือคะ'

'ฉันก็อยากรู้ว่าโรมานซ์ของแกนะแค่ไหน'

'แล้วแค่ไหนล่ะคะ'

'...ก็ดี' ป้านุติหน้าแดงระเรื่ออ้อมแอ้มตอบก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่อง

'ก้านเขาก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร รวยจะตาย แก่นะเลือกมากมายไผ่
ระวังจะขึ้นคัน'

'แหม...คุณป้าคะ คุณก้านคนนั้นแกจะตายไปคะ จะเข้าโลงวันนี้
พรุ่งนี้แล้วก็ไม่รู้ และหนูก็ไม่อยากมีลูกสาวอายุสิบหกแถมมาด้วย ดูๆ ไป
จะรู้แต่เพียงสักว่าหนูเสียด้วยซ้ำ' จากการแต่งกายเลือกล้ำและกางเกง
ขาสั้นเสมอแก้มก้นของว่าที่ลูกสาวในอนาคตทำให้ยอดพธูส่ายหน้ายิกๆ
เมื่อป้านุติเลียบเคียงถามความเห็นในคราวนั้น

'แล้วทำไมไผ่ไม่บอกป้านุติเลยล่ะว่า พอเหอะป้า หนูชอบพี่คิม ถ้า

บำหาอย่างพีคิมมาให้หนูได้ หนูแต่งแน”

“ปาด! ฟีตาล ขึ้นไปพูดแบบนั้นภาพพจน์หญิงงามมารยาทเลิศที่ยังพอมีของไผ่ก็หายหมดหมดนะสิ ยิ่งถูกบ่นว่าเหมือนส้วมวางโชว์หน้าบ้านอยู่ด้วย ฟีกีเถอะ จะพลั่วไปได้อีกสักกี่น้ำกัน มีหวังไม่รอดแน่ๆ ฟีตาลเอ๊ย!” ยอดพญาคาดการณ์ไว้เพราะอย่างไรฟีสาวก็อายุมากกว่าเธอตั้งหลายนาที่ และยังไม่มีวีแวมมนุษย์เพศชายมาเลียบเคียงกรายใกล้เลยแม้แต่หน่อย

“ฝันไปเถอะ ถ้ามาอยู่กับพี่มากๆ พี่จะหนีไปทำงานต่างประเทศเสียเลย”

“อ้าว! จะทิ้งไผ่เลยหรือฟีตาล”

“พี่ไม่ทนเหมือนไผ่หรอก แต่พี่จะไปแบบนั้นมๆ”

“ไม่ได้เรียกว่าทนเว้ยพี่ เขาเรียกว่า การค้าไม่สำเร็จแต่ความสัมพันธ์ต้องคงเดิมจะ ยังไงเสียเขาก็เป็นบำพวกเรา”

“นั่นก็จทนต่อแรงกดดันต่อไป” ยอดดวงใจหัวเราะลั่นเมื่อน้องสาวตรงเข้ามาเอานิ้วชี้ข้างเอวของเธอด้วยความหมั่นไส้

ยอดดวงใจอ้าปากจะร้องห้ามน้องสาวหากเสียงรทที่แล่นมาจอดที่หน้าบ้านทำให้ยอดพญายุติการสำเร็จโทษฟีสาวไว้เพียงเท่านั้น ดวงตาโตเบิกกว้างเข้าไปอีกเมื่อเห็นชัดตาว่าผู้ที่กำลังเดินลงมาจากรถยนต์เป็นผู้ใด

“บ้านดูดี!”

“บอกบ้านะว่าฟิงานยุ่งมาก โรงแรมที่พี่ทำงานให้ต้องการยอดปิดงบด่วน” ยอดดวงใจรีบเก็บนิตยสารและซีดีละครแล้วแผ่นขึ้นบันไดไปขึ้นบนอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้น้องสาวยืนละล้าละลังก่อนจะส่งยิ้มพร้อมนบไหว้ญาติผู้ใหญ่

“เป็นยังไงบ้างยายต้นไผ่ เมื่อกี้เห็นหลังยายต้นตาลอยู่ไวๆ หายไป

“ไหนเสียแล้ว”

“เอ่อ...คงจะขึ้นไปทำงานข้างบนค่ะ วิชาที่นี่ตาลเร่งงานค่ะคุณป้า”

“ก็ดีแล้ว เพราะว่าป้าอยากคุยกับหนูตามลำพังมากกว่า คนอะไรอายุไม่ใช่น้อยๆ แล้วยังทำใจเย็นอยู่ได้ เป็นยังงี้บ้างยายไม่ได้ตัดสินใจหรือยังเรื่องคุณหมอบรรณนะ”

“คุณป้าคะ จะให้ตัดสินใจอะไรละคะเพิ่งเจอกันครั้งเดียว” หน้าตาหมอบรรณนั้นเป็นอย่างไรเธอก็จำไม่ได้แล้วด้วยซ้ำจำได้เพียงคมๆ เข้มๆ

“คุณบรรณาเขาเลียบๆ เคียงๆ มา เขาน่ะกลุ่มมากเลยนะยายไม่ได้ข่าวว่าหมอบรรณมีแม่มายแถวนั้นมาติดใจเข้า เข้าถึงเย็นถึง เขาไม่สบายใจ อีกอย่างวันนั้นหมอบรรณก็ไม่มีทำที่รังเกียจอะไรเรา ลองไปกินข้าวด้วยกันสักมื้อไหมล่ะลูก”

“คุณป้าคะ”

“เฮาน่า ลองไปกินข้าวด้วยกันก่อน ถ้าไม่ถูกใจ นิสัยใจคอไม่เข้ากันก็ไม่ต้องคบต่อ เออแล้วนี่ พ่อกำนันเขาฝากของมาให้ อาทิตยหน้าวันเกิดลูกสาวเขาจะจัดงานใหญ่เชียรว ถ้าว่างเขาก็อยากชวนเราไปด้วย” ยอดพญกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็นในศึกสองด้านที่กำลังประชิดตัว ใช่ว่าเธอไม่อยากมีแฟนไม่อยากจะมีความรู้สึกรักใครสักคนหลังจากที่อกหักรักकुจากคนในอดีตที่คบกันตั้งแต่สมัยเรียนยังไม่จบมาได้สักพัก

เพียงแค่เรื่องแบบนี้จะบังคับกันก็ไม่ได้ เธอไม่มีความรู้สึกรักอย่างว่ากับทั้งกำนันแก็และหมอบรรณนุ่ม ออกแนวอึดอัดคล้ายๆ จะหาเรื่องมาใส่ตัวเสียมากกว่า หากไม่เป็นเพราะต้องเกรงใจญาติผู้ใหญ่คนอย่างเธอคงตัดสินใจอย่างที่เคยทำกับทุกๆ เรื่องที่ผ่านเข้ามาในชีวิต

“คุณป้าไม่ลองถามพี่ตาลดูละคะ บางทีพี่ตาลอาจจะสนใจก็ได้”

“โอ๊ย! รายนั่นฉันเห็นจนเหนื่อย อึดอัดไปทุกเรื่อง เนื้อตัวก็ไม่รู้จักแต่ง ชกมกก็เท่านั้น วันๆ ถ้าไม่ได้ออกไปไหนก็อาบน้ำแคว้นละหนเคยดูแล

ตัวเองเสียที่ไหน ทั้งที่ตัวเองก็รู้ว่าจะชั่วร้ายี่เหว่”

“ก็พี่ตาลเขาไม่ค่อยไปพบไปเจอใครนี่คะ ทำงานแต่ในห้องแอร์ ถ้าคุณป้าคะยันคะยอเสียหน่อยออกไปข้างนอกบ่อยๆ พี่ตาลก็แต่งตัวเองละคะ” ยอดพฐูใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะผลักดันภาระอันหนักอึ้งไปให้พี่สาวแทน

“ไม่รู้ล่ะ วันเสาร์เที่ยงๆ ที่จะถึงนี้ป้าจะมารับไปกินข้าวที่โรงแรม ที่พี่เรารับทำงานบัญชีให้นะแหละ วันนี้ป้าต้องรีบไปทำธุระต่อ อย่าลืมนะแต่งตัวสวยๆ ด้วย” กล่าวจบผู้เป็นป้าก็รีบผละจากหลานสาว เดินไปยังรถยนต์คันงามของเธออย่างรวดเร็วเพื่อมิให้ยอดพฐูได้ปฏิเสธใดๆ ได้อีก

เพียงครู่เดียวยอดดวงใจก็โผล่หน้ากลมๆ น่ารักออกมาชะเง้อมอง

“บ้านดีไปแล้วหรือยายไผ่”

“อ้อ...ก็ตามเคยแหละวันเสาร์นี้ก็ให้ไผ่ไปดูแลตัวอีกแล้ว น่าเบื่อชะมัด”

“ทำหน้าที่เป็นไก่งวงวันคริสต์มาสเสียเธอ ปากจะยื่นถึงสะดือแล้ว” พี่สาวมองหน้าอง้งาที่ดูไม่เจิดของน้องสาวพลางหัวเราะเบาๆ

“แห้งล่ะ ไกลจะถูกสังเวยในเร็ววันนี้แหละ ไผ่ไม่รู้ว่าจะทำยังไงดีแล้วเนี่ยพี่ตาล”

“ดินะที่พี่อ้วนและขี้เหว่จนบ้านุดีไม่อยากหาคู่ให้ เลยรอดตัวไป”

“ใช่ที่ไหนเล่า พี่ตาลไม่ได้ขี้เหว่เลยนะออกจะสวยกว่าไผ่ด้วยซ้ำไป”

“เวอร์!”

“จริงๆ นะ พี่ตาลรูปร่างเหมือนจะอวบก็จริงแต่อวบแบบมีอก มีเอว มีสะโพก หุ่นกำลังดีเลย ถ้าเปลี่ยนการแต่งตัวใหม่รับรองต้นชอยยันท้ายชอยมองจนเหลียวหลัง ไม่ผอมแห้งเหมือนไผ่” ยอดดวงใจหัวเราะในคำบรรยายของน้องสาวที่สมกับมีอาชีพเป็นนักเขียน เธอมองเห็นน้องสาว

ด้วยแวตาทิณิฉิเคราะห์

ยอดพธูมีวงหน้าเล็กเรียวและขาวนวลรูปร่างผอมบาง หน้าอกไม่ค่อยจะมีให้เห็นเด่นชัดนักแต่ก็พอเหมาะกับรูปร่างบอบบางนั้น ดวงตากกลมโตสุกใสเพราะอุปนิสัยค่อนข้างว่าเงิจึงมีรอยยิ้มอยู่เสมอ บุคลิกก็ชวนให้ใกล้ชิดด้วยความที่ไม่จุจกจิจุจี้ คิดไวทำไวติดตลกผิดกับใบหน้าและดวงตาที่ดูหวานแฉล้มจนบางทีพี่สาวแท้ๆ อย่างเธอก็นึกขำกับความคิดแปลกๆ แปลงๆ ของอีกฝ่าย เมื่ออยู่กับน้องสาวคนนี้เชื่อได้ว่าไม่มีใครเบื่อชีวิตเป็นแน่

“เธอก็ไม่ได้ผอมแห้งอะไรนักหรอก”

“โอเคๆ ใผ่ไม่มีทุกอย่างมีเิว มีสะโพก แต่ไม่มีนม โอเคปะ” ยอดพธูวิจารณ์ตัวเองพลางหัวเราะลั่นพลอยทำให้ยอดดวงใจหัวเราะไปด้วย

“ใผ่นะรู้สึกว่าคุณชายไม่เห็นจำเป็นต้องมีเลย ใผ่มีพีดันตาลของใผ่คนเดียวก็พอแล้ว” ผู้เป็นน้องสาวโผเข้ามาดิงแก้มยุ้ยของยอดดวงใจอย่างมันซี้วก่อนจะเกาะกอดต้นแขนนิ่มอย่างรักใคร่ ฝ่ายผู้เป็นพี่ก็ยื่นหน้าไปหอมแก้มนวลของน้องด้วยความรักและผูกพันไม่แพ้กัน

“จ๋า รู้แล้วจ๋า” ยอดพธูซุ่มตามองพี่สาวอีกรอบด้วยความรักและชื่นชม

ยอดดวงใจรูปร่างอวบอ้อมแต่ไร้ไขมันส่วนเกิน กลมกลิ้งน่ากอดไปทั้งตัว วงหน้าที่ค่อนข้างกลมน่าเอ็นดูมักมีรอยยิ้มละมุนอย่างคนใจเย็นติดอยู่เสมอ แก้มนวลที่ยุ้ยออกมาเล็กน้อยก็น่าหยิกเล่น ความใจเย็นและความอดทนที่เป็นเลิศของพี่สาวทำให้พวกเธอรอดพ้นจากวิกฤตการณ์ความรุนแรงในครอบครัวมาหลายต่อหลายครั้ง

แม้แต่บ้านุติก็ยังต้องยอมแพ้ในความเรื้อยเฉื่อยไม่หือไม่อือของผู้เป็นพี่สาว ทั้งยังเคยเปรยกับเธออยู่บ่อยครั้งว่า ยอดดวงใจคือเจี๊ยบ จนท่านต้องยอมรามือไปเอง

ตอนที่ 2

ดวงตาคมกริบของหริชาจ้องมองทิวทัศน์เบื้องหน้าพลางยิ้มน้อยๆ อย่างคนที่มองโลกในแง่ดีอยู่เป็นนิจ มือใหญ่ที่เรียวได้รูปคว้าแก้วกาแฟมาจิบช้าๆ ไม่มีใครรู้ว่าในหัวของเขาตอนนี้กำลังคิดสิ่งใดอยู่ ภายใต้กิริยานิ่งเงียบเรียบเรียบเจียนจนเรียกได้ว่าไร้พิษสงชวนให้ผู้คนรู้สึกสบายใจเมื่อได้ชิดใกล้ จนบางครั้งคนที่ไม่รู้จักมักคุ้นอาจจะปรามาสหน้าอ่อนๆ ที่ดูไม่น่าพากับสิ่งใดเลยอยู่บ้าง แต่หากเมื่อได้รับรู้ในสิ่งที่ชายหนุ่มผู้นี้กระทำก็เป็นอันต้องแปลกใจและนับถืออยู่ในที

พื้นดินที่เคยทรุดโทรมด้วยการใช้ประโยชน์อย่างสมบุกสมบันในอดีตกลายกลับมาเขียวชอุ่มเลอค่าได้อีกในระยะเวลาไม่ถึงห้าปี ด้วยการจัดการทางการเกษตรที่ร่ำเรียนมาโดยตรงอย่างจริงจัง และยังสามารถศึกษาหาความรู้ด้วยตัวเองทั้งยังลงมือปฏิบัติตามจนได้ผลอย่างน่าอัศจรรย์ทั้งที่ไม่จำเป็นต้องลงทุนลงแรงมากถึงขนาดนี้ก็มิเหลือเกินเหลือใช้ด้วยเงินมรดกที่มีมากมาย

“ผมจัดการตามที่นายสั่งเรียบร้อยแล้วครับ” น้ำเสียงมีแววของความมกย่อง ดวงตาที่จ้องมองมาเต็มไปด้วยความรู้สึกชื่นชมและจงรักภักดีทั้งที่เมื่อห้าปีก่อนเขาเองที่ไม่เชื่อถือหนุ่มหน้าอ่อนคนนี้

ผิวขาวด้วยเชื้อสายที่มาจากดินแดนไกลโพ้น ชวนให้คิดว่าเป็นเพียงหนุ่มสำอางด้วยผิวพรรณและหน้าตา วันเวลาได้พิสูจน์คนเหมือนกับผิวขาวผ่องนอกร่มผ้าที่กลายเป็นสีคล้ำยหมากสุก ซึ่งหากพ้นแดดหลายวันผิวสีหมากสุกนั้นก็จักกลับมาขาวผ่องเช่นเดิม

“วันนี้เสียพจนจะมาจับปลาวันแรกซะใหม่ลุง ฝากลุงด้วยนะวันนี้ฉันคงต้องขับรถไปรับใส่ไก่อเอง ได้ข่าวว่าเจ้เสียงตุกติกตั้งท่าจะขึ้นราคาใส่ไก่อีก ฉันคงต้องเข้าไปคุย” หริษากล่าวยิ้มๆ

“ครับนายหัว” ลุงแดงมือขวาของเขาพูดด้วยสำเนียงติดจะทองแดงตามประสาคนที่มียี่เพมาจากทางภาคใต้ และแม้ว่าจะแลดูอายุมีใช้น้อยๆ แต่ท่อนแขนที่โผล่พ้นชายแขนเสื้อของลูกจ้างผู้นี้กลับอุดมไปด้วยมัดกล้ามเนื้อทั้งยังเป็นถึงมือขวาของนายจ้างในการจัดการทุกสิ่งภายในไร่แห่งนี้โดยเฉพาะจัดการเรื่อง “คน”

มือแข็งแรงของผู้เป็นนายวางแก้วกาแฟที่ถูกดื่มไปจนหมดลงบนโต๊ะก่อนจะลุกก้าวยาวๆ ไปยังรถกระบะคันใจ แม้ว่าร่างกายของหริษจะไม่ได้สูงใหญ่มากนักแต่ก็แลดูแข็งแรงด้วยมัดกล้ามเนื้อที่เกิดจากการทำงานหนักมาตลอดเกือบห้าปีที่ผ่านมา

รถกระบะคันใหญ่วิ่งฝุ่นตลบออกไปจากอาณาจักรของตนพร้อมกับคนงานอีกสองคนที่นั่งท้ายกระบะ ผ่านบริเวณด้านหน้าของไร่ที่กว้างขวาง ไร่ขนาดไม่เล็กแห่งนี้ประกอบไปด้วยสวนที่เป็นพืชยืนต้นและพืชล้มลุกซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นพืชสวนครัว นอกจากนั้นยังมีบ่อปลาอุกอีกสิบบ่อ รวมไปถึงบ่อเลี้ยงกบและบ่ออนุบาลกบอีกหย่อมหนึ่งที่สร้างรายได้เป็นกอบเป็นกำให้กับเจ้าของ รั้วรอบกินอาณาเขตกว้างขวางด้านหลังนั้นจรดภูเขาสูงใหญ่ที่มีน้ำตกเล็กๆ และลำธารน้ำใสไหลผ่าน เคยมีนายทุนหลายคนติดต่อขอซื้อที่ดินผืนนี้แต่ล้วนได้รับการปฏิเสธจากหญิงชราผู้-

เป็นเจ้าของที่ดิน ซึ่งมีศักดิ์เป็นย่าของหริษา

วันนี้ตลาดในตัวอำเภอยาวไปได้สักพักใหญ่แล้ว หากแต่ยังมีรถกระบะจอดอยู่หลายคัน ไม่ไกลจากรถที่จอดอยู่มีคนยืนหน้านิ้วคิ้วขมวดไม่ก็จับกลุ่มคุยกัน ต่อเมื่อมองเห็นรถกระบะของคนดังในจังหวัดแล่นปราคาเข้ามาคนทั้งกลุ่มก็เริ่มมีสีหน้าดีขึ้นก่อนจะเดินไปหาหริษาที่เหวี่ยงเท้าลงจากรถได้เพียงแค่ครึ่งก้าว

“นายหั่ว มาก็ดีแล้ว เจ้เฮียงแกไม่ยอมทำเดี๋ยวพวกเราสู้ราคาไม่ไหวจริงๆ” หนึ่งในนั้นพูดขึ้นมาอย่างร้อนใจ หริษาไม่ได้ตอบสิ่งใดทำเพียงยิ้มน้อยๆ ให้แล้วเดินเข้าไปในเพิงไม้ที่เลดูซอมซ่อ หากไม่มีใครบอกคงไม่มีใครคาดคิดว่าเจ้เฮียงแม่ค้าคนกลางที่รับไ้จากทั่วจังหวัดและจังหวัดใกล้เคียงจะสมถะถึงเพียงนี้

“หยุดอยู่ตรงนั้นเลยนายหั่ว ไม่ต้องเข้ามา” เสียงเจ้เฮียงพูดเหมือนสาว ๆ ที่แฉ่งอน

แม้ว่าหน้าตาผิวพรรณของหริษาจะไม่ได้บ่งบอกว่าเป็นคนได้แต่มีอชวา และลูกน้องเก่งๆ หลายคนของเขาส่วนใหญ่เป็นคนใต้จึงยกย่องเรียกหริษานายหั่ว จนคนในจังหวัดทางภาคตะวันออกแห่งนี้พากันเรียกตามจนชินปาก

“คิดดีแล้วหรือ” เสียงเข้มๆ สมชื่อเล่นของหริษาทำให้เกิดเสียงกระแอมก่อนที่จะเดินออกมาด้านหน้าของเพิงที่พัก เจ้เฮียงแต่งกายด้วยเสื้อและกางเกงสีพื้น ผมที่มวยอยู่ด้านหลังมีเหงื่อประปราย ใบหน้าไ้เครื่องสำอาง ตลอดร่างมีเพียงกำไลหยกวงเดียวประดับอยู่ที่ข้อมือ

“นายหั่วต้องเห็นใจฉันบ้างนะ ค่าแรงลูกน้องมันขึ้นฉันเองก็ไม่ได้อยากขายไส้ไก่แพงๆ นักหรอก” เจ้เฮียงพูดกลางหลบสายตาชายหนุ่มรุ่น

หลานที่จ้องเหม็ง

“แล้วถ้าพวกเราไม่ซื้อใส่ไก่อจากเจ้เฮียงล่ะ” เสียงเสียบๆ กับยิ้มเรื่อยๆ ที่ฟังดูไม่ได้คุกคามหรือข่มขู่ทำให้เจ้เฮียงถึงกับทำตาปริบๆ ไม่นั่นใจว่าอีกฝ่ายจะมาไม่ไหน จะจริงหรือหลอกมองหน้าแล้วก็ยากที่จะคาดเดาได้

“แล้วจะไปซื้อจากที่ไหน”

“ซื้อจากฉัน ฉันก็เบื่อๆ ที่จะเลี้ยงปลาเลี้ยงกบแล้ว ว่าจะรับซื้อไก่อเป็นพ่อค้าคนกลางบ้างก็น่าจะสนุกดี” เจ้เฮียงเริ่มกลืนน้ำลายผิดคอ

“พูดซ้ำๆ ใครเขาจะขายให้นายหัว”

“เยอะเยอะไป เป็นพ่อค้าคนกลางสบายจะตาย ยิ่งขายไก่อแบบปิดยิ่งสบาย เพื่อนฉันเองก็เคยชวนเพราะเขาทำงานกับนายทุนใหญ่ที่แจกลูกไก่อแล้วไปรับซื้อถึงที่ จริงๆ ฉันก็ไม่ค่อยอยากทำเท่าไร งานสบายก็จริงแต่น่าเบื่อฉันเลยผัดเขาไปหลายรอบ เห็นที่คราวนี้คงไม่ต้องผัดแล้ว” เจ้เฮียงฟังแล้วก็หน้าซีดเผือด

“มันเหนื่อยนะนายหัว ไหนจะต้องคุมลูกน้องให้ทำงานตามเป้า”

“นั่นนะสิ เจ้คงเหนื่อยลูกฉันก็ไม่มี อายุก็เยอะขึ้นเรื่อยๆ ฉันยังหนุ่มยังแน่นคงทำได้ดี จริงไหมเจ้เฮียง”

“เฮ้อ...วันนี้นายหัวจะเอาใส่ไก่อกี่กิโลล่ะ”

“ถ้าแพงกว่าเดิมฉันคงไม่ซื้อ ให้ปลามันกินอาหารสำเร็จอย่างเดียวสักอาทิตย์หนึ่งจะเป็นไรไป” คำพูดนั้นเมื่อออกมาจากปากของหริษา แม้แต่เจ้เฮียงที่ได้ชื่อว่าเค็มจนทะเลเรียกแม่ก็ต้องเชื่อว่าเขาสามารถดึงธุรกิจส่วนนี้ไปเป็นของตัวเองได้ภายในเวลาเจ็ดวันจริงๆ เจ้เฮียงพยักหน้าถึๆ สิ้นน้ำแข็งขึ้นในคราวแรกกลายกลับไป

“เอาเถอะๆ ฉันเห็นแก่นายหัวหรอกนะ ที่ปลาลูกค้ารายใหญ่ของฉันมาตั้งแต่แรกเริ่มที่เราเจอกัน ราคาเดิมก็ราคาเดิม”

“เหวอ” เสียงย้อนถามกลับนิ่งๆ ทำให้เจี๋ยเสียงปาดเหงื่อหนึ่งรอบ พลางนึกว่าตนไม่น่าหาเรื่องสร้างความเสี่ยงในการตัดทางทำกินของตัวเองเลย

“เดี๋ยวฉันแถมให้อีกสิบกิโลเลยนายหัว” รอยยิ้มน้อยๆ ที่แลดูไม่น่ามีพิษสงทำให้เจี๋ยเสียงแอบถอนหายใจ ความกลัวเกรงของนางไม่ใช่จะไร้เหตุผล ในจังหวัดนี้เชื่อว่าไม่มีคนทำธุรกิจแบบเดียวกันกับหริชา ทว่าคำสับประมาทต่างๆ ที่เคยมีในช่วงแรกที่ชายหนุ่มมาพลิกฟื้นผืนดินก็กลายเป็นลมไป เมื่อผลผลิตที่มาจากไร่ของชายหนุ่มผู้นี้ล้นแล้วแต่สมบูรณ์ในทุกๆ ด้านทั้งขนาดและรสชาติ ชายหนุ่มไม่เคยหลบหนีปัญหาแม้แต่วังขนอย่างมโหฬารและกล้าหาญอย่างที่ไม่มีการเคยทำมาก่อน

ความเป็นคนจริงของชายหนุ่มที่สามารถยื่นศีรษะไปรับปากกระบอกปืนแทนนักการเมืองท้องถิ่นที่เป็นพ่อของเพื่อนสนิทได้ ก็ยังทำให้ได้รับการยอมรับในวงกว้างของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นนักเลงโต คนงานหลายคนของชายหนุ่มบ้างก็เป็นนักโทษเก่าที่เพิ่งพ้นโทษ บ้างก็เคยเกกมะเหรกเกร แต่กลับกลายเป็นลูกน้องที่จงรักภักดีเข้าชั้นกลั้วเกรงกึ่งยกย่องนายจ้าง ทั้งที่หริชาไม่ได้มีท่าทีคุกคามหรือแสดงอำนาจ เพียงแค่รอยยิ้มและความจริงใจกับความตั้งใจจริงก็ทำให้ใครต่อใครแปลกใจได้ แต่ยิ่งได้รับฟังเหตุการณ์หลายเหตุการณ์ในช่วงห้าปีที่ผ่านมามากก็พากันทั้งและยอมรับถึงอิทธิพลหวานเย็นของชายหนุ่มผู้นี้ได้โดยไม่ยากเย็นนัก

ไม่มีใครสักคนที่จะล่วงรู้มาก่อนที่ชายหนุ่มจะกลายเป็นชายผู้บ้า-บิ่นที่เล่นที่จริงเช่นนี้ตั้งแต่อายุน้อยๆ ได้เคยเกิดสิ่งใดขึ้นกับชีวิตของเขาบ้าง นั่นเพราะหลังจากเติบโตใหญ่เขาก็เดินทางไปเรียนหนังสือในเมืองกรุง จนไม่มีใครคาดคิดว่าเด็กหนุ่มคนหนึ่งจะเลือกกลับมาทำงานไร่งานสวนในบ้านเกิดของตัวเอง หริชาเก็บงำทุกสิ่งไว้อย่างมิดชิดภายใต้ความ

เงียบ ทุกอย่างที่แสดงออกถึงความเป็นคนจริงอยู่ที่การกระทำที่ทุกคนพบเห็น ผู้ที่เขายอมอ่อนโยนเปิดเผยความในใจด้วยมีเพียงคนเดียวเท่านั้น คือ คุณหญิงสุตาผู้เป็นย่า

รถกระบะคันใหญ่แล่นลึกเข้าไปในแนวพีชยืนต้นมีตึกใหญ่คล้ายคฤหาสน์กลางป่าดงพงไพรซึ่งเป็นตึกเก่าที่ปลูกไว้ตั้งแต่ร้อยปีที่แล้ว ซึ่งเป็นสถาปัตยกรรมที่ได้รับอิทธิพลมาจากโปรตุเกสผสมจินตตามที่บรรพบุรุษได้นำพามา ลวดลายเถาไม้และช่องรับแสงกลางบ้านแบ่งให้ตึกตึกสามชั้นมีสี่ด้านโดยมีราวระเบียงรายรอบ ช่องรับแสงแต่เก่าก่อนเคยเปิดโล่งถูกปิดด้วยหลังคาโปร่งแสง กลางลานมีเขามอเล็กๆ ทำเป็นน้ำตกและประดับประดาด้วยไม้ดอกไม้ประดับที่ส่งกลิ่นหอมชวนให้ผู้พบเห็นรื่นรมย์ใจ

ร่างสันทัดลงจากสวนของคนขับพร้อมสั่งการให้ลูกน้องมารับหน้าที่แทนโดยไม่ลืมกำขั้วให้รับน้ำใส่โก๋ไปต้มและสับให้ละเอียดเพื่อเป็นอาหารเสริมให้กับปลาตุ๋นทุกบ่อ ส่วนตัวเขาก็ก้าวไปยังชั้นบนของตึกตึกเพื่ออาบน้ำก่อนที่จะไปพบกับผู้ที่เขาเคารพรักสุดใจ

สตรีชราที่นอนเอนอยู่บนที่นั่งกิ่งเอนได้หันมามองหลานชายคนโตด้วยแววตาของคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาเนิ่นนานทั้งแลดูเข้มแข็งและเฉลียวฉลาดเหมาะสมกับตำแหน่งคุณหญิงตราตั้งที่ได้มาจากหน้าที่การงานของสามีผู้ล่วงลับไปหลายสิบปี ร่างแข็งแรงเดินมาช่วยพยุงเมื่อเห็นว่านางมีที่ท่าอยากลุกขึ้น

“คุณย่าหิวหรือยังครับ”

“ยังแต่ไปรอก่อนก็ได้ ยายทิพย์จะมาที่นี่พรุ่งนี้แล้วนะ หลานอย่าลืมให้คนจัดห้องจัดที่หลับที่นอนให้ยายทิพย์ด้วย” คำพูดที่มุ่งตรงไปสู่สิ่งที่ตนต้องการของหญิงชราทำให้สีหน้ายิ้มอ่อนโยนของหลานชายปรากฏแววของความหมายเล็กน้อยก่อนจะตอบรับด้วยเสียงเรียบนิ่ง

“ขอบคุณย่า”

“ยายเบญ ยายนิด แล้วก็ยายฉัตรละเป็นอย่างไรบ้าง” คำถามนั้นมีน้ำเสียงที่แม้จะฟังดูแปลกประหลาดแต่เขาก็เข้าใจความหมายได้เป็นอย่างดี

“ก็...คงสบายดีมั้งครับคุณย่า”

“อะไรกันอยู่บ้านเดียวกันแท้ๆ ทำไมต้องมีมั่งมีมั่งทำอย่างกับคนอื่นคนไกล” น้ำเสียงที่ไม่ได้ขุ่นมัวนักเป็นเพียงการบ่นสามัญ ทำให้หริชา ยิ้มเฉยเสีย ก่อนจะค่อยๆ พยุงให้ผู้เป็นย่านั่งลงที่เก้าอี้หวัดื้อ

ด้วยความซรทำให้คุณหญิงสุดาต้องพักที่ชั้นล่างของตึกและใกล้กับห้องรับประทานอาหารที่เดินเพียงไม่กี่ก้าว รวมทั้งใกล้กับช่องกลางตึกที่เป็นดั่งแหล่งพักผ่อนหย่อนใจ นานทีจึงจะเดินทางออกไปนอกอาณาเขตของตนเพื่อเดินเล่นในสวนดอกไม้กับหลานชาย

“ย่าก็แก่ลงทุกวัน จะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้ นี่ก็ปาไปแปดสิบแล้วนะพ่อเข้ม ถ้าย่าต้องตายก่อนที่จะเห็นพ่อเข้มหรือตาใจเป็นฝั่งเป็นฝายาคงตายตาไม่หลับ” คำพูดที่หริชาได้ยินจนชินดังขึ้นเรื่อยๆ ให้เขาต้องทำหุทวนลมเหมือนทุกครั้ง ทุกสิ่งทุกอย่างภายในรั้วไร่สายสุดานี้เขารับมือได้ทุกอย่างอย่างเว้นเพียงเรื่องนี้เรื่องเดียวที่ทำให้เขาตกอยู่ในภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก หากยังไม่ทันจะตอบรับหรือเลียงไปพูดเรื่องอื่นเหมือนเคย ร่างของหญิงสาวทั้งสามคนที่หญิงซราเอ่ยถึงก็ทยอยกันเดินเข้ามาในห้องอาหารแห่งนี้ พร้อมกับคนงานที่ทยอยนำอาหารมาวางที่โต๊ะ

แสงจากดวงอาทิตย์ที่ใกล้จะลาลับผืนโลกสะท้อนกระจกใสให้เห็นภาพของหญิงสาวสามคนที่ยามไปคนละแบบ อายุที่ลดหลั่นกันไปไม่นานนักทำให้หญิงสาวทั้งสามคนสนิทสนมกันพอสมควร แม้จะรู้อยู่เต็มอกว่าพวกเธอทั้งสามคนเปรียบประดุจคู่แข่งกันกลายๆ แต่ด้วยท่าทีเฉยชาของ

หริษา และท่าที่ไม่รู้ไม่ชี้ของหิสนัย ทำให้ทั้งสามคนยอมรับได้บ้างไม่ได้ บ้างว่าพวกตนคงได้แต่อาศัยอยู่ที่ไร่แห่งนี้ให้ครบกำหนดงานเท่านั้นเป็นพอ

ความเป็นอยู่ในบ้านหลังนี้แม้จะน่าเบื่ออยู่บ้างแต่ก็มีความสุขดวงพรักพร้อม อีกทั้งมีเงินทองให้จับจ่ายใช้สอยไม่ขาดมือ หากจะเข้าตัวเมืองก็ง่ายนิดเดียวเพียงเอ่ยปากก็มีผู้คนพร้อมจะรองรับความต้องการได้ จึงมีความสุขสบายพอสมควรเพราะเวลาส่วนใหญ่ทั้งสามสาวมักจะเข้าเมืองหรือไปจังหวัดใกล้ๆ กันเสียมากกว่า ความรับผิดชอบที่ขาดไม่ได้นอกเหนือไปจากงานประจำในไร่ก็เพียงต้องมารับประทานอาหารเย็นให้พร้อมหน้าพร้อมตากันเท่านั้น

ความเป็นไปของที่นี่ดูจะผิดแปลกไปจากสิ่งที่คนในยุคปัจจุบันจะคาดฝันได้ว่าจะยังคงมีอยู่ จัตรมณีน้อมยิ้มกับงานกระเบื้องเนื่องด้วยนึกคิดว่าตนเป็นคนที่มีอายุน้อยสุดและจะอยู่ที่บ้านไร่แห่งนี้เพียงช่วงปิดเทอมเท่านั้น

หลายหนที่เธอถามเบญจพรและนริษาว์ว่าทนอยู่ได้อย่างไรตั้งเกือบปีในบ้านไร่แห่งนี้ ทั้งคู่จะตอบคล้ายๆ กันว่า ดีกว่าอยู่ที่บ้านของตนเอง ด้วยว่ามีเงินทองจับจ่ายสะดวกตาย คุณหญิงสุดาไม่ใช่หญิงชราที่ขี้เหนียว ค่อนข้างใจนักเลงเสียด้วยซ้ำ การได้มาอยู่ที่ไร่สายสุดา ก็เหมือนการมาทำงานที่ได้เงินเดือนโดยที่ไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยอะไรมากมายเลย หากทั้งคู่ไม่มีเรื่องหัวใจมาเกี่ยวข้องในภายหลังก็คงจะอยู่ได้ชั่วชีวิตตราบนานเท่าที่หลานชายคนหนึ่งคนใดของเจ้าของบ้านยังไม่ตกลงใจแต่งงาน หรือต่อให้มีการแต่งงานเกิดขึ้นพวกเขาก็สามารถทำงานอยู่ที่ไร่แห่งนี้ได้ต่อไปอย่างสงบสุขตามอัธยาศัย

พวกเขาทั้งสามคนล้วนไม่ใช่ลูกหลานของคุณหญิงสุดาแต่เป็น

เพียงลูกจ้างและนักศึกษาฝึกงาน แต่กว่าจะมาอยู่บนตึกใหญ่แห่งนี้ได้ก็ต้องได้รับการรับรองและการสืบค้นอย่างดีถึงความปลอดภัยและเทือกเถาเหล่ากอจึงถูกยกให้มีฐานะทัดเทียมลูกหลานแท้ๆ ด้วยเหตุผลแฝงเร้นของคุณหญิงสุดา

เบญจพร นับเป็นผู้ที่มีเชื้อสายที่สุด เนื่องจากแม่ของหญิงสาวเป็นหลานห่างๆ ที่แทบจะนับเชื้อสายมิได้ของคุณหญิงสุดา

นิรชา เป็นลูกหลานของเพื่อนสนิทของคุณหญิงสุดา เป็นคนที่ดูจากภายนอกแล้วหัวอ่อนและเรียบร้อยที่สุดในบรรดาหญิงสาวทั้งสามคน เธอมีหน้าที่ช่วยเหลือนด้านงานบ้านงานเรือนของไร่แห่งนี้ และเมื่อมีเวลาว่างก็ชอบเก็บตัวอยู่เงียบๆ ในห้องของตนเอง ถักโครเชต์หรืออ่านหนังสือในห้องสมุดภายในบ้านเสียมากกว่า แต่เมื่อมีโอกาสออกไปข้างนอกพร้อมหญิงสาวอีกสองคนเธอก็จะปลีกตัวออกไปคนเดียวทุกครั้ง

ส่วนฉัตรมณี เธอคิดว่าการมาอยู่บ้านไร่และได้เจอหน้าหริชาตลอดช่วงปิดเทอมของปีสุดท้ายในระดับมหาวิทยาลัยก็เพียงพอแล้วและคิดว่าหากไม่ชอบใจก็สามารถไปได้ทุกเมื่อด้วยเธอเป็นถึงลูกสาวคนเดียวของเจ้าของโรงแรมระดับสี่ดาวในตัวจังหวัด หน้าที่ของเธอคือช่วยงานด้านบัญชีเพราะจำเรียนมาทางด้านนี้โดยตรง แต่คนที่เพื่อนักบัญชีใหญ่ของไรรู้จักคือเบญจพรที่ช่วยงานทั้งด้านบัญชีและด้านบุคคล

หริชาผู้ที่เคยออกรายการโทรทัศน์และได้รับการยกย่องให้เป็นเกษตรกรตัวอย่างที่สามารถสร้างกำไรมหาศาลจากการปลูกพืชหมุนเวียนและเลี้ยงสัตว์จึงค่อนข้างมีชื่อเสียงมิใช่น้อย แรกเริ่มเดิมทีที่ยังไม่เคยเห็นหน้าฉัตรมณีนี้กว่าหริชาจะเป็นหนุ่มใหญ่หน้าตาปุ่ปะที่หาภรรยาไม่ได้ แต่สิ่งที่ทำให้เธอเปลี่ยนใจคือภาพในจอสีเหลี่ยมที่เผยให้เห็นดวงหน้าคมสัน ผิวผ่องแปลกตาน่ามอง หน้าผากกว้างถูกปกคลุมด้วยผมสั้นสลวยปรก

ไบหน้า และแววตาของหนุ่มหล่อสำอางผิดกับอาชีพก็ดูลึกล้ำน่าสนใจเสียจนแทบไม่อยากเชื่อว่าจะเป็นเกษตรกรอย่างจริงจัง ทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำจนประสบความสำเร็จและเป็นที่ยกย่องไปได้

คำเสนอของบิดาที่อยากเป็นทองแผ่นเดียวกันกับคุณหญิงสุดา โดยมุ่งหวังผืนดินที่มีทิวทัศน์เหมาะแก่การสร้างรีสอร์ทหรูทำให้เธอได้ก้าวเข้ามาในบ้านไร่แห่งนี้อย่างเต็มอกเต็มใจ เมื่อเธอได้เข้ามาอยู่ที่นี้จึงได้รับความเป็นไปของที่นี่ และรับรู้ความจริงว่า แม้คุณหญิงสุดาจะเป็นผู้มีสิทธิ์และเป็นใหญ่ที่สุดในบ้านไร่สายสุดา แต่ผู้ที่แข็งแกร่งไม่ยินยอมขายที่ดินผืนนี้กลับเป็นหรือชาผู้แกร่งกร้าวเอาจริงเอาจังผิดรูปลักษณะภายนอกเหมือนดั่งไฟที่พร้อมหลอมละลายหัวใจใครหลาย ๆ คนไม่เว้นแม้แต่หัวใจของเธอ

แต่เมื่ออยู่ร่วมกันนานร่วมเดือนความรู้สึกนั้นก็ก็เป็นเพียงสิ่งที่อยู่ในส่วนลึกของใจ เพราะต้องยอมรับว่าชายหนุ่มผู้ไม่เคยสนใจเธอ รวมไปถึงไม่เคยสนใจใครในแง่ไหนเลย มีเพียงความสุภาพและห่างเหิน เจ้าชกสุนัขพันธุ์พันธุ์ตัวใหญ่นั้นเสียอีกที่ชายหนุ่มให้ความสนใจมากกว่าพวกเธอ

เธอเคยคิดอยู่หลายแวบว่าคุณหญิงสุดาคงแก่ชราจนเลอะเลือนและเพี้ยนไปสักหน่อย ที่ทำราวกับว่าหริษาและหสนัยผู้มีวิจาเป็นอาวรุเป็นรจนาที่ต้องเลือกคู่เมื่อถึงอายุอันควร หน้าทีของเธอในเวลานี้จึงมีเพียงพยายามตีสนิทและโน้มน้าวให้หริษายอมปันที่ดินส่วนหนึ่งเพื่อให้พ่อของเธอได้สร้างรีสอร์ทสุมใจก็เป็นพอ อาณาเขตกว้างใหญ่ที่มีพืชไร่พืชสวนเป็นทิวแถวงามองหากได้แบ่งมาเป็นรีสอร์ทก็จะต้องยิ่งทำให้เป็นจุดขายได้เป็นอย่างดี

เบญจพรมองพี่เข้มของเธอด้วยแววตาดายก่องไม่ผิดไปจากคนอื่น ๆ

ความรู้สึกที่เธอมีให้หริษาไม่ได้เป็นเพียงความเคารพุดังพี่ชายแท้ๆ หากแต่เข้าขั้นหลงใหล ความสุภาพและเอาใจใส่พอเหมาะพอควรสามารถเป็นที่ปรึกษาให้เธอได้ในทุกเรื่องไม่ได้ทำให้เธออึดอัดใจที่จะอยู่ในบ้านไร่แห่งนี้ แต่กลับรู้สึกอบอุ่นใจอย่างมากมาย ปัญหาของครอบครัวที่ทำให้เธอต้องมาอยู่ที่นี่เกิดจากการใช้จ่ายที่เกินตัวของคนในครอบครัว การที่ได้หลุดออกมาจากวงจรนั้นเป็นสิ่งที่เธอปรารถนา หากไม่เกรงใจเธอแทบอยากให้มีผู้อ่อนแอได้เข้ามาอยู่ในบ้านไร่แห่งนี้ด้วยกัน

และเธอก็มีความหวังลึกๆ ว่าหากหริษาไม่พึงพอใจหญิงสาวคนใดเลย เธอที่ดูเหมือนจะสนิทสนมกับหริษาที่สุดก็อาจจะเป็นตัวเลือกที่ดีหากเขาต้องแต่งงานเพื่อให้คุณหญิงสุดาสบายใจ ส่วนหสนัยนั้นเหลือจะรับสำหรับเธอ

นิริชาก็หน้าหนึ่งจนไม่มีใครสามารถอ่านความรู้สึกของเธอได้ ส่วนหนึ่งเธอเลียนแบบมาจากหริษา เธอเป็นผู้ที่มาอยู่ที่นี่ก่อนทุกๆ คน

“ตาใจล่ะ วันนี้คงสายตามเคยสินะ”

หสนัยน้องชายแท้ๆ มาช่วยงานหริษาเมื่อปลายปีที่แล้ว หลังจากที่ยุติธรรมศาสตร์มาหลายปีแต่ไม่ยอมทำงานเป็นหลักเป็นแหล่ง เป็นคนที่ดูเหมือนจะเป็นหนุ่มสังคมสักหน่อย หากหริษาสั่งการหสนัยก็สามารถทำทุกสิ่งได้สำเร็จลุล่วงทุกครั้ง แต่มักจะอยู่ไม่ติดบ้านนักคือคนที่คุณหญิงสุดาบ้านถึง

เพียงไม่กี่นาที่เสียงฝีเท้าที่ดังโครมๆ ก็ดังใกล้เข้ามาจนหญิงสาวทั้งหลายแอบอมยิ้ม แม้แต่คุณหญิงสุดาก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะเบาๆ หลานท่านคนนี้น่าบางครั้งก็ตลกน่าขัน บางครั้งก็ติดจะกวนจนน่าหมั่นไส้ในเวลาเดียวกัน

“พ่อพระเอกลิขะของฉัน พุดถึงปู่กับมาบ๊วย” หัสณัยเล็กคิ้วสูงเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของคนทั้งโต๊ะ ชายหนุ่มร่างสะอิดสะอียงผิวขาวเสียวยิ่งกว่าหริชาเดินมาทุดต่วนั่งใกล้พี่ชาย

“หัวเราะอะไรกันหรือครับพี่เข้ม” ดวงตาเรียวจ้องมองพี่ชายของตนอย่างบึ้งแบ้วราวกับจะไร้เดียงสาเสียเหลือเกิน

“หรือว่าคุณย่าอารมณ์ดีที่พี่เข้มเลือกคู่ได้สักที” เสียงหัวเราะอื่นๆ อย่างกวนประสาททำให้หริชาที่มีสีหน้าเรียบเฉยกระพริบสั่นทำไปทีปลายเท้าคนเป็นน้องอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ เรียกเสียงโอดโดยให้กับฝ่ายนั้นจนทำให้คุณหญิงสุดาพลอยหัวเราะหึๆ ไปพร้อมกับที่หญิงสาวทั้งสามคนหน้าแดงก่ำทั้งเขินทั้งขำ ใบหน้าซบสืเรื้อขื่นของนิรชาจ้องมองไปที่หัสณัยแล้วจึงส่ายหน้าในความขี้เล่นเสียจนน่าหมั่นไส้ และเป็นเช่นเคยที่ไม่มีใครโกรธเขาลงสักทีไม่ว่าคำหยอกล้อนั้นจะฟังรุนแรงสักแค่ไหนก็ตาม

“พู่นี่ทิพย์วรารังค์จะมาที่นี้แล้ว คงจะมาอยู่ที่นี่สักพัก ได้ข่าวว่าเป็นนักเขียนได้แห่งกำลังหาโลเคชั่นสวยๆ ไปใส่ในนิยาย เลยจะเอาทิวทัศน์บรรยากาศที่บ้านเราไปใส่ในนิยาย ทุกคนเว้นพ่อเข้มกับตาใจคงจะไม่รู้จักยายทิพย์เพราะรายนั้นตั้งแต่พ่อแม่เขาย้ายไปอยู่ภาคกลางก็ไม่ได้กลับมาที่นี่อีกเลย ร่วมๆ สิบปีเห็นจะได้ เมื่อก่อนพ่อเขาเคยทำงานที่ไร่เป็นผู้ช่วยของลูกชายฉัน ส่วนแม่เขาก็เป็นลูกบุญธรรมของน้องสาวฉัน เขาก็เคยมีศักดิ์เป็นหลานฉันเหมือนกับที่ตาใจและพ่อเข้มเป็น” คุณหญิงสุดาพุดเรื่อยๆ แต่ในความเรื่อยๆ นั้นเหมือนจะบ่งบอกให้ทุกคนทราบถึงความสำคัญของหญิงสาวผู้จะมาใหม่

หัสณัยอมยิ้มด้วยรู้ดีว่าหญิงสาวที่กำลังถูกกล่าวถึงคงไม่พ้นตกที่นั่งมาเป็นตัวเลือกให้พี่ชายของเขาอีกเป็นแน่ โชคดีเหลือเกินที่เขาเป็นน้องและยังสิ้นเป็นปลาไหลจนคุณย่าละเว้นเอาไว้ไม่ตอกย้ำเช่นที่กำกับพี่ชาย